

Lárai Eszter

A KISLEÁNYKOR PANASZAIBÓL*(részlet egy verses elbeszélésből)*

szövi a hálóját
szövi a fura pók
fondorlatosan
fonja a szálát
már olyan sűrű
mint a trapéz
olyan sűrű
mint a csönd
havas hegyekben
megfojt
ha belésüppedsz
istenné röpít
ha ügyesen buksz

* * *

kivezet ez az út
mégiscsak kivezet
egyedül fonom fonalam
egyedül szövöm szövegem
nem kell már Ariadné
nem kell más vonala
elcipelem hátamon
a vállrándításnyi
csöndet is

* * *

(a csönd)
elütöm az időt
eltángálom a csöndet
ne itt kujtorogjon
fülemben bujkáljon

olyan ágról szakadt már
mint egy hajléktalan
az én fülkagylómat
szemelte ki hazának
az időm ütöm el
gáncsolom a csöndem

* * *

kihúzta az összes
cérnaszálhangot a torkomból
majd feltekerte egy orsóra
minden orsót tűzre kell vetni
így rendelkezett
mikor a világ végén végre
megtalálom
kinyújtom a nyelvem
előregurítom a hangom
így jelzem az utam
utam lesz a jel
s gurulok mint a csönd
hangom után

* * *

(Műhely, 2005/2.)